

THEODOR W. ADORNO. *Impromptus* —Serie de artículos musicales impresos de nuevo. Editorial Laia. Papel 451 nr. 67. Barcelona 1985. Traducció, introducció i notes d'Andrés Sánchez Pascual.

Hem de celebrar l'aparició del present recull d'articles d'Adorno, en una excel·lent traducció del professor Andrés Sánchez Pascual, publicació que hauria de constituir un element de profunda reflexió en el si del nostre medi cultural, que ara per ara dispensa tan migrada atenció a la música, vessant central en la formació artística i intel·lectual de l'home. La present edició, documentadíssima, incorpora una breu i pertinent nota preliminar referida a la presència de l'obra d'Adorno entre nosaltres, vint-i-dues pàgines de notes crítiques, les referències bibliogràfiques corresponents als diferents articles i a les fonts de la seva publicació original, el catàleg de les obres musicals de creació d'Adorno —publicades a Alemanya per Edition text + kritik de Munic en dos volums, i d'un interès certament excepcional, entre les quals cal destacar diversos lieder, les dues peces per a quartet de corda i les sis peces curtes per orquestra— i l'índex de les obres musicals de diferents autors citades en el text, la qual cosa en facilita notablement la consulta.

El discurs d'Adorno —quí, en paraules de Thomas Mann, «Va negar-se durant tota la seva vida a prendre una decisió professional entre la filosofia i la música»— desplegat en successives aproximacions concèntriques al llarg de les quals cada text ens remet a tots els altres, assoleix sovint alteses veritablement poè-

tiques i pren una singular rellevància encara avui, quaranta anys després de la seva medullar *Filosofia de la nova música*, per la seva aguda penetració crítica en les contradiccions profundes que estigmatitzen la relació de la producció artística amb el cos social en el qual aquesta ha de contemplar-se. Respecte a aquests *Impromptus* i al costat d'alguns articles de títol tan significatiu com el denominat «Dificultats. 1. Per compondre música. 2. Per comprendre la nova música», o bé d'altres tan demolidors com el dedicat a Sibelius o la serie de textos que segueixen la trajectòria de Hindemith (cobrint un ampli periple que abraça així mateix el conjunt d'articles del nostre llibre: 1922-1968), voldriem esmentar de manera especial les magistrals i sensibles anàlisis dedicades a diverses obres de Mahler i Schönberg, excel·lents mostres de l'amplitud de l'esguard adornià, definidores de la metodologia i les línies de força del seu pensament, així com la precisa i justa reflexió sobre Webern —capital respecte a aquest compositor tan sovint incomprès— en el text que li és dedicat, i en el qual Adorno qüestiona algunes de les interpretacions que amb una major freqüència ha sofert aquest compositor: la manca d'independència respecte del mestre, l'esquinçament constructiu, i la solitud tardano-romàntica, ultra-refinada i monològica, en un autor que planteja de la forma més apressant alguns extrems que són a l'origen mateix de la problemàtica de l'art contemporani —no solament en la vessant musical— i de l'obra del qual es poden treure, sens dubte, alligadoroses conseqüències en el context de l'estat de coses al·ludit al comentament d'aquestes línies.

Benet Casablanca